

Υπέρ Άμεσης Δημοκρατίας

(ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ)

Φερωνύμου Έλληνας*

30 Απριλίου, 2001

Τα Κίνητρα.

Κάποιες φορές, κάποιοι νοιώθουν ότι το “ποτήρι ξεχείλισε” και αποφασίζουν αυτά που τους βασανίζουν να τα εκφράσουν με κάποιο τρόπο.

Αποφάσισα και εγώ – μιάς και έχω μάθει να εκφράζομαι μέσα από το γραπτό λόγο – να εκφράσω τη προσωπική μου οργή αλλά και τις απόψεις/προτάσεις μου για θέματα που όπως διαπίστωσα, απασχολούσαν και απασχολούν την ανθρωπότητα εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Είναι τα θέματα που άπτονται της κοινωνικής οργάνωσης και της πραγμάτωσης αυτού που αποκαλείται κάτω από το γενικό τίτλο *κοινό καλό*.

Η σταγόνα που ξεχείλισε το δικό μου ποτήρι ήταν το περίφημο “ασφαλιστικό”. Αναρωτήθηκα:

Πότε με ρώτησαν για το πότε θα πρέπει να βγώ στη σύνταξη,
πόσα θα πρέπει να πληρώνω για σύνταξη όσο καιρό δουλεύω,
και πόσα θα ήθελα να παίρνω όταν συνταξιοδοτηθώ;

Η απάντηση ήταν μία και στα τρία ερωτήματα:

Ποτέ!

Και όμως! Η πλειοψηφία των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων του Ελληνικού “λαού” κατέθεσε σχέδιο νόμου προς ψήφιση, για τα παραπάνω ζητήματα εν πλήρη αγνοία μου, σχέδιο που με το λιγότερο επεικική χαρακτηρισμό το θεωρώ “ανάλλητο”.

Δείχνει με πολύ καθαρό τρόπο, για το πώς οι κυβερνώντες αντιλαμβάνονται τους πολίτες και πως το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η ικανοποίηση των ιδιοτελών τους συμφερόντων μέσω της διαιώνισης της παραμονής τους στην εξουσία.

*Ο συγγραφέας θεωρεί ότι το όνομά του δεν έχει “αγοραστική αξία”. επιπλέον είναι υποχρεωμένος να ζεί από μισθωτή εργασία.

Οι Σκέψεις.

Επιτέλους, ποιός κυβερνά αυτό το τόπο;¹

Στο ρητορικό ερώτημα που έθεσε ο Κ. Καραμανλής, επανερχόμαστε πολλές φορές όταν παρουσιάζονται καταστάσεις όπου μεγάλο μέρος των πολιτών πλήττεται από νομοθετικές ρυθμίσεις κάποιων κυβερνήσεων οι οποίες απολαμβάνουν της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας.

Το ερώτημα μάλιστα συνοδεύεται και με οργή όταν νομοθετεί έτσι μιά κοινοβουλευτική πλειοψηφία που αποκτήθηκε με προεκλογικές υποσχέσεις τελείως αντίθετου προσανατολισμού. Το έργο αυτό το έχουμε δει συχνά:

Πρίν τις εκλογές, παρουσιάζεται το “φιλολαϊκό πρόσωπο” της μελλοντικής πολιτικής μιας κυβέρνησης. Συνήθως είναι διατυπωμένο με τον πλέον αόριστο τρόπο ώστε να μην υπάρχουν συγκεκριμένες δεσμεύσεις για τη μετεκλογική πορεία. Ο στόχος είναι ένας: η νομή της εξουσίας μέσω συγκατάθεσης των πολιτών και η μέγιστη απεξάρτησή τους μετεκλογικά από τις “πίεσεις” των ψηφοφόρων.

Η λογική αυτή που φύεται στο εύφορο έδαφος της εν λευκώ αντιπροσώπευσης που ο σύγχρονος κοινοβουλευτισμός επαγγέλεται, δεν απαντάται μόνο στις διαδικασίες διακυβέρνησης, έχει διαποτίσει όλα σχεδόν τα πολιτικά κόμματα²

Τις πταίει;³

Φτάσαμε σήμερα να μιλάμε για τη “κατάντια” των ασφαλιστικών ταμείων. Η δημοσιογραφική αναζήτηση των αιτιών έβγαλε – μεταξύ των άλλων – στην επιφάνεια ένα χρόνιο πρόβλημα: Το γεγονός ότι οι πόροι των ασφαλιστικών ταμείων από τις αρχές της δεκαετίας του 1950 είχαν δεσμευτεί νομοθετικά να δανείζουν άτοκα τη Τράπεζα της Ελλάδας και να χρησιμοποιούνται έτσι σαν μοχλός της “αναπτυξιακής” πολιτικής των εκάστοτε κυβερνήσεων.

Έτσι μπαίνουμε σε ένα πολύ σημαντικό θέμα: Κατά πόσο οι συγκεκριμένες νομοθετικές ρυθμίσεις ήταν προϊόν της θέλησης των Ελλήνων πολιτών; Εδώ φυσικά υπάρχει πάντα η απάντηση από αυτούς που κυβερνούν:

“Ήταν θέληση του Ελληνικού λαού γιατί αυτός έδωσε τη κοινοβουλευτική πλειοψηφία στη συγκεκριμένη πολιτική παράταξη και κατά συνέπεια τη εξουσιοδότησή του στο νομοθετικό έργο της”.

Καταλαβαίνουμε όλοι μας ότι εδώ υπάρχει κάποιο κενό. Κανένα πολιτικό κόμμα που έχει σαν στόχο την εξυπηρέτηση των ιδιοτελών συμφερόντων κάποιας κοινωνικής ομάδας, δεν είναι τόσο κουτό ώστε να πεί εκ των προτέρων το τι ακριβώς θα νομοθετήσει όταν έρθει στην εξουσία. Αυτό άλλωστε είναι και η πεμπτούσια της τρέχουσας πολιτικής: Το πώς δηλ. μιά μειοψηφία θα αποσπάσει

¹ Κ. Καραμανλής, μετά τη δολοφονία του Γρ. Λαμπράκη το 1963.

² Ακραία περίπτωση της μέγιστης αποδέσμευσης ηγεσίας κόμματος από τα μέλη και τους ψηφοφόρους του ήταν το ΠΑΣΟΚ: “Δεν είναι κόμμα, είναι κίνημα” τόνιζε emphatically ο ιδρυτής του Α. Παπανδρέου. (Δηλ. δεν υπάρχει καμιά δέσμευση της ηγεσίας με καταστατικά και εσωτερικές διαδικασίες!)

³ Χ. Τρικούπης, αναφερόμενος στο θρόνο πρὸς το τέλος του 19ου αιώνα.

τη συγκατάθεση της πλειοψηφίας ώστε να πραγματώσει τις επιδιώξεις της έστω και αν αυτές έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα της πλειοψηφίας.

Η “Διαφάνεια” του “Δημόσιου Βίου”.

Χρησιμοποιείται σαν ρητορικό σχήμα στις προεκλογικές διακηρύξεις των κομμάτων. Είναι όμως κενό περιεχομένου γιατί δεν ορίζει το τί σημαίνει “δημόσιος βίος” και τι τον διαχωρίζει από τον λεγόμενο “ιδιωτικό βίο”. Έτσι π.χ. τα περυσιακά στοιχεία ενός πολίτη είναι δεδομένα του ιδιωτικού του βίου ή του δημόσιου; Κατά πόσον οι φορολογικές δηλώσεις των πολιτών αποτελούν “ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα”;

Ο ορισμός της δημοκρατικής λειτουργίας⁴ ενός οργανισμού είναι ο ακόλουθος:

1. Πλήρης δημοσιότητα όλων των απόψεων των ατόμων που τον απαρτίζουν.
2. Πλήρης αιρετότητας σε όλα τα λειτουργήματά του μέ βάση τις απόψεις που διατυπώνονται.

Θεωρώ ότι δεν είναι δυνατή οποιαδήποτε “διαφάνεια” του δημόσιου βίου όταν τα δεδομένα που οι πολίτες καταθέτουν στους κρατικούς οργανισμούς δεν είναι γνωστά στο σύνολο των πολιτών. Αναρωτιέμαι γιατί τάχα πρέπει να ξέρει το Υπουργείο των Οικονομικών μόνο αυτό το τί δηλώσεις φορολογικές έκαναν οι συμπολίτες μας; Μιλάνε όλοι για τη λεγόμενη “πάταξη της φοροδιαφυγής”, και δημιουργούν οργανισμούς, ειδικά σώματα που υποτίθεται θα επιληφθούν του ζητήματος.

Η λύση είναι απλή: Να γίνουν φανερά σε όλους όλα τα φορολογικά στοιχεία των πολιτών. Τότε οι πολίτες από μόνοι τους θα αναλάβουν το έργο της πάταξης και με τρόπο πολύ πιο αποτελεσματικό από ό,τι οι ποικιλώνυμοι “ράμπο της εφορίας”.

Το Πρόβλημα είναι Συστημικό.

Η αυξανόμενη εμφάνιση αναντιστοιχιών ανάμεσα στις θελήσεις της πλειοψηφίας των πολιτών και αυτής των νομοθετικών ρυθμίσεων, είναι ένα ζήτημα που φαίνεται να κυριαρχεί στις δυτικές κοινοβουλευτικές δημοκρατίες.

Το πρόβλημα υπήρχε από της απαρχές του κοινοβουλευτισμού, αλλά αυτό που το έκανε ορατό σήμερα, είναι το γεγονός ότι άλλαξε η σύνθεση του σώματος των πολιτών. Ολοένα και περισσότεροι πολίτες δεν αισθάνονται τους εαυτούς τους σαν “αντικείμενα” προς πώληση στο παζάρι των κοινοβουλευτικών διαπραγματεύσεων. Αισθάνονται ότι είναι ισοδύναμοι στη σκέψη και στη πράξη από τους “εκπροσώπους” τους και δεν μπορούν αποδεχθούν την βασική ιδέα του κοινοβουλευτισμού, όπου μιά μειοψηφία νομοθετεί ερήμην των υπολοίπων.

Εμφανίζεται λοιπόν ένας προβληματισμός για το πώς θα πρέπει να διακυβερνούνται οι κοινωνίες.

⁴Όσο και αν φανεί περίεργο σε μερικούς, ο ορισμός αυτός δόθηκε από τον Ι.Β. Λένιν στο “Τί να κάνουμε;”!

Η Επικαιρότητα της Άμεσης Δημοκρατίας.

Θεωρώ ότι η μόνη διαδικαστική διέξοδος από την υπάρχουσα κατάντια της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας είναι η Άμεση Δημοκρατία. Η Άμεση Δημοκρατία είναι ένα σύνολο από διαδικασίες οι οποίες αν τεθούν σε εφαρμογή, θα βοηθήσουν τη πορεία της κοινωνίας προς τη πραγμάτωση του “κοινού καλού”.

Η βασική της διαδικασία είναι η παρακάτω:

Νομοθετικό σώμα είναι το σύνολο των πολιτών. Η Βουλή εκλέγεται από τους πολίτες και είναι σώμα που εισηγείται τους νόμους στους πολίτες, οι οποίοι τους επικυρώνουν ή απορρίπτουν με δημοψηφίσματα.

Τα εκτελεστικά και νομοθετικά σώματα εκλέγονται και αυτά από τους πολίτες και κρίνονται σε τακτά χρονικά διαστήματα.

Υπάρχει σύνταγμα το οποίο κατοχυρώνει τις ατομικές ελευθερίες οι οποίες αφού ορισθούν, θα είναι απαραβίαστες και δεν θα τίθενται ποτέ σε καθεστώς ψηφοφορίας. Το δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου (που είναι σύμφυτο με την ανθρώπινη υπόσταση μιας και ο λόγος είναι εγγενής βιολογικά στον άνθρωπο), δεν μπορεί ποτέ να τεθεί σε καθεστώς επικύρωσης από πλειοψηφίες ή μειοψηφίες.

Η διενέργεια δημοψηφισμάτων για κάθε νόμο, ενώ στο παρελθόν προσέκρουε σε τεχνικά προβλήματα, σήμερα είναι εφικτή άμεσα. Η ηλεκτρονική διαδικτύωση, προσφέρει έτοιμες και ασφαλείς λύσεις στο θέμα της ψηφοφορίας. Μπορούν άνετα να διεξάγονται κάθε μέρα δημοψηφίσματα μέσα από τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές με ταχύτατες και απαλλαγμένες από νοθεύσεις διαδικασίες.

Το Ιστορικό Παράδειγμα της Αρχαίας Αθηναϊκής Δημοκρατίας.

Σε όλο τον πλανήτη μιλάνε για τη λεγόμενη “κλασική” Ελληνική αρχαιότητα. Αναφέρονται σε αυτήν με αρκετό δέος. Υπήρξε μιά εποχή εκπληκτικής άνθισης της φιλοσοφίας της επιστήμης και της τέχνης που ακόμα σήμερα μένει σαν αφετηρία κάθε νεώτερου προβληματισμού.

Όμως κατά ένα περίεργο τρόπο δεν μας εξηγούν –εκτός ελάχιστων εξαιρέσεων⁵– οι ποικιλόμορφοι θαυμαστές των κλασικών χρόνων την αιτία αυτής της πρωτοφανούς κατάστασης. Θα αποπειραθώ μιά απλή ερμηνεία: Ήταν το πνεύμα της Άμεσης Αθηναϊκής Δημοκρατίας που έκανε εφικτό κάτι τέτοιο. Η αποδοχή ότι ο λόγος είναι το μέσο για την επίλυση των ατομικών και κοινωνικών διαφορών, οδήγησε μόνο την Αθήνα – σε αντίθεση με τη Σπάρτη – σε μιά πολιτιστική ακμή που ακόμα δεν φαίνεται να έχει ξεπεραστεί.

Η Άμεση Δημοκρατία στην αρχαία Αθήνα, αποτελεί ένα βιώσιμο ιστορικό παράδειγμα για την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Πρός τη Πραγμάτωση της Άμεσης Δημοκρατίας.

Ενώ φαίνεται αρκετά ελκυστική σαν ιδέα, η διαδικασία για τη πραγμάτωσή της είναι ένα ζήτημα που είναι ανοικτό. Το πώς δηλ. θα φτάσουμε μέχρι αυτό το σημείο, – ή ποιό σωστά – μέχρι ποιό σημείο θα φτάσουμε, πιστεύω ότι αυτό θα

⁵Βλέπε Γ. Ρούση “Αρχαία Δημοκρατία, για Πάντα Νέα”, 1997 και Ν. Β. Σακελλαρίου “Η Αθηναϊκή Δημοκρατία”, 1999.

εξαρτηθεί από τη θέληση των πολιτών. Ένα πρώτο βήμα θα ήταν η θέσπιση δημοψηφισμάτων για το νομοθετικό πλαίσιο τομέων της κοινωνικής δραστηριότητας που οι επιπτώσεις τους υπερβαίνουν το πλαίσιο της κοινοβουλευτικής τετραετίας:

Παιδεία, Υγεία, Κοινωνική ασφάλιση, Άμυνα.

Εδώ θα καλείται η Βουλή να εισηγηθεί τα εναλλακτικά νομοσχέδια τα οποία θα επικυρωθούν από τους πολίτες.

Για να γίνει όμως κάτι τέτοιο, απαιτείται μιά ριζική αλλαγή του προσανατολισμού της πολιτικής. Έτσι πιστεύω ότι προέχει να δημιουργηθεί ένα πολιτικό μέτωπο που θα έχει σαν στόχο του τη πραγμάτωση των παραπάνω. Το μέτωπο αυτό θα πρέπει να λειτουργεί με τους κανόνες της άμεσης δημοκρατίας ώστε να αποτελεί υπόδειγμα για τη μελλοντική του πρακτική όταν αποκτήσει τη κοινοβουλευτική πλειοψηφία.

Η διαδικασία αυτή θα ξεκινήσει από μιά προσωπική αλλαγή σε κάθε πολίτη. Μόνο όταν μιά “κρίσιμη μάζα” πολιτών αλλάξει τη προσωπική της στάση στο θέμα της αποδοχής του πολιτικού συστήματος, τότε μόνο θα υπάρξει και αλλαγή.

Τα Εμπόδια στη Πραγμάτωση της Άμεσης Δημοκρατίας.

Τα “ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα”.

Ανάμεσα στα λογής-λογής ιδεολογήματα της σύγχρονης μορφής ποδηγέτησης των πολιτών ξεφύτρωσε και το περίφημο περί “προστασίας των ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων”. Αποφάσισε κάποια διορισμένη επιτροπή να ορίσει το τί αποτελεί “ευαίσθητο προσωπικό δεδομένο” ή όχι για λογαριασμό του κάθε πολίτη!

Η έννοια του “προσωπικού δεδομένου” είναι ένα στοιχείο αναπόσπαστο με τον ξέφρενο ατομικισμό του δυτικού μοντέλου κοινωνικής οργάνωσης. Επιπλέον είναι συνδεδεμένο αναπόσπαστα με το λεγόμενο “πολυπολιτισμικό” μοντέλο της δυτικής κοινωνίας και ιδίως των μεταναστευτικών χωρών της Βόρειας Αμερικής. Στις σύγχρονες πολυπολιτισμικές κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, η έννοια του πολίτη έχει εκφυλισθεί στην έννοια του ατόμου με “ατομικά δικαιώματα”. Δεν υπάρχει ουσιαστική συμμετοχή των πολιτών στη πολιτική εξουσία εκτός από την επιφανειακή άσκηση των εκλογικών δικαιωμάτων τους.

Πίσω από την έντονη επίκληση των “ατομικών δικαιωμάτων”, υπάρχει η θέληση για συσκοτισμό της κοινωνικής τους διάστασης. Έτσι π.χ. το θρήσκευμα –που δεν είναι στενά προσωπική υπόθεση γιατί υπάρχουν οργανισμοί που το εκπροσωπούν (δηλ. οι διάφορες εκκλησίες) – θεωρείται “ατομική υπόθεση”. Αυτός ο υπερτονισμός του ατομικού δικαιώματος στη Δύση, συμβαδίζει απόλυτα με τον κατακερματισμό των κοινωνιών της. Η πολιτεία αποτελείται από “άτομα” με δικαιώματα αλλά όχι από πολίτες και ενώσεις τους οι οποίες και αυτές έχουν συλλογικά δικαιώματα.

Οι Εταιρείες σαν Οντότητες με Ατομικά Δικαιώματα.

Ενώ λοιπόν η πολιτεία στο Δυτικό κόσμο δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη συλλογικών δικαιωμάτων, – όπως π.χ. το δικαίωμα στην εργασία των ανέργων – εν

τούτοις έχει αναγνωρίσει στις εταιρείες την υπόσταση του ατόμου.

Έτσι μιά εταιρεία θεωρείται ότι έχει “ατομικά” δικαιώματα όπως π.χ. το δικαίωμα του ασύλου ή το απόρρητο στις διαδικασίες της!! Επιπλέον μάλιστα μιά εταιρεία μπορεί να επέμβει στα “ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα” των υπαλλήλων της – όπως π.χ. να παρακολουθεί την ηλεκτρονική αλληλογραφία των υπαλλήλων της – χωρίς αυτό να θεωρείται ότι θίγει τα ατομικά δικαιώματα των υπαλλήλων της.

Η ανάδυση σαν υποκειμένου με ατομικά δικαιώματα των επιχειρήσεων στο Δυτικό κόσμο σηματοδοτεί μιά σημαντική αλλαγή στο πολιτικό της σύστημα. Οι πολίτες εξισώνονται σε δικαιώματα με οργανισμούς που δεν έχουν θεσμούς και οι υπάλληλοί τους γίνονται ουσιαστικά δούλοι τους. Παραπέρα, η όλη πολιτική ζωή, μιάς και βασίζεται στο σύστημα της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης, εξαρτάται ολόένα και περισσότερο από τις επιταγές αυτών των “απρόσωπων” οργανισμών.

Κλασικό παράδειγμα αυτής της κατάληξης, είναι η σύγχρονη κοινοβουλευτική δημοκρατία των ΗΠΑ η οποία –δυστυχώς(;)– αποτελεί και κάποιας μορφής “πρότυπο” για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ατομικά Δικαιώματα, Ατομικές Ελευθερίες.

Υπάρχει ένα σημείο, γύρω από το οποίο πλέκεται πολύ μεγάλο μέρος της νομικής “επιστήμης”. Η έννοια των ατομικών δικαιωμάτων και των ατομικών ελευθεριών. Υπάρχει και ολόκληρη συζήτηση για το κατά πόσο αυτά τα δικαιώματα και ελευθερίες είναι αυθύπαρκτες οντότητες ή είναι προϊόντα της κάθε κοινωνίας.

Κατά τη γνώμη μου ο όρος ατομικά δικαιώματα είναι παραπλανητικός. Τα δικαιώματα του ατόμου έχουν κοινωνικό χαρακτήρα, δηλ. η κάθε κοινωνία τα καθορίζει μέσω των νόμων (γραπτών ή άγραφων) της πολιτείας της. Αυτό συνέβαινε και συμβαίνει στη πράξη σε κάθε κοινωνία.

Σε αντίθεση με τα ατομικά δικαιώματα, οι ατομικές ελευθερίες έχουν να κάνουν με τις έμφυτες δυνατότητες έκφρασης του ατόμου. Περιστρέφονται δε, κυρίως γύρω από τον λόγο⁶ που είναι σύμφυτος με την ανθρώπινη υπόσταση. Ο λόγος είναι προϋπόθεση για επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων και κατά συνέπεια το θεμέλιο για τη συγκρότηση πολιτείας. Επομένως δεν νοείται πολιτεία που έχει σαν στόχο της το “κοινό καλό” να αποτελείται από πολίτες οι οποίοι είτε νομικά, είτε μέσω διαδικασιών, στερούνται της ελευθερίας του λόγου.⁷

Το Σκουπιδοειδές.

Ο μηχανισμός της συναίνεσης των πολιτών στον κοινοβουλευτισμό χωρίς την ύπαρξη άμεσης βίας, είναι φαινόμενο νέο του αιώνα μας και μάλιστα της τελευταίας 50ετίας. Φάνηκε – με πρωτοπόρα πάλι τις ΗΠΑ – ότι αν οι πολίτες-άτομα

⁶Εννοώ τις ποικίλλες εκφράσεις του, όπως προφορική, γραπτή, ποιητική, μουσική, επιστημονική.

⁷Σύγχρονο παράδειγμα μοντέρνας στέρσης της ελευθερίας του λόγου είναι τα ΜΜΕ: Εμφανίζονται “επιλεγμένοι” –με άγνωστα κριτήρια και από άγνωστους φορείς – πολίτες να “συζητούν” για θέματα που άπτονται του κοινωνικού συνόλου, ενώ η πλειοψηφία των πολιτών – αναγνωστών/ακροατών/τηλεθεατών– δεν μπορεί να συμμετάσχει.

εθιστούν στη κατανάλωση, είναι εύκολο να παραιτηθούν του πολιτικού τους ρόλου και να μετατραπούν σε πειθήνια όργανα των επιδιώξεων των αρχουσών ελίτ που στη προκειμένη περίπτωση είναι οι εταιρείες.

Το μοντέλο αυτό της συναίνεσης που κυρίως κινήθηκε μέσα από τον καταιγισμό των διαφημίσεων των ΜΜΕ, συνδυάστηκε με την εύκολη χορήγηση δανείων για καταναλωτικές αγορές. Η αποταμίευση θεωρήθηκε σαν “παλαιομοδίτικη” και οι πολίτες των ΗΠΑ βρέθηκε να αποταμιεύουν από το 25% του καθαρού τους εισοδήματος το 1944 λιγώτερο από 2% το 1986⁸ ενώ παράλληλα το ποσοστό των δόσεων για καταναλωτικά δάνεια στο καθαρό εισόδημα, αυξήθηκε από το 5% το 1949 στο 20% το 1987.

Η καταναλωτική προπαγάνδα είναι σχετικά εύκολη σε κοινωνίες όπου οι πολίτες της έχουν μικρό εύρος αυτόνομου λόγου και κατά συνέπεια σκέψης. Όπου υπάρχει ιστορική συλλογική μνήμη, εκεί η καταναλωτική προπαγάνδα θα πρέπει να την παραμερίσει. Δεν υπάρχουν για αυτήν ιδιοπροσωπίες. Υπάρχουν μόνο *τρόποι ζωής*⁹ οι οποίοι τρόποι διακρίνονται από τη κατοχή καταναλωτικών ειδών.

Η μεταστροφή του πολίτη από αποταμιευτή σε καταναλωτή-δανειζόμενο, συνδυάστηκε στις ΗΠΑ με μία πολιτιστική μεταστροφή: Από τον άνθρωπο με τις ηθικές αναστολές κυρίως λόγω των θρησκευτικών του πεποιθήσεων, στο *σκουπιδοειδές*¹⁰ του λεγόμενου τρόπου-ζωής με συμπεριφορά αδηφάγου βρέφους. Κάτι τέτοιο για να γίνει χρειάζεται συστηματική, αδιάκοπη και έντονη προσπάθεια τόσο από τις επιχειρήσεις όσο και από τα ΜΜΕ.

Η Μετανάστευση.

Τα τελευταία χρόνια, μετά τη πτώση του “υπαρκτού σοσιαλισμού” των γειτονικών μας χωρών και την ακόλουθη εισροή ενός μεταναστευτικού ρεύματος στη χώρα μας, άρχισε να γίνεται ολοένα εντονότερη η συζήτηση γύρω από το θέμα των μεταναστών.

Κατά τη γνώμη μου η μετανάστευση αποτελεί μία νέα μορφή ανθρώπινης δουλείας και στερέωσης της κυριαρχίας των αρχουσών ελίτ τόσο στη χώρα “υποδοχής” όσο και στη χώρα “αποστολής”.

Στη χώρα “αποστολής” όπου υπάρχουν άσχημες συνθήκες διαβίωσης των πολιτών τους, οι κυβερνώντες εκτονώνουν την όποια κοινωνική δυσαρέσκεια μέσω της μετανάστευσης. Ταυτόχρονα, σε ρόλου μεσάζοντα-δουλέμπορου, πλουτίζουν απομυζώντας τα εμβάσματα των μεταναστών.

Στη χώρα “υποδοχής” οι μετανάστες παίζουν το ρόλο του περιοριστή των διεκδικήσεων των εκεί εργαζομένων. Όποτε τα εργατικά μεροκάματα ήταν “ακριβά” αμέσως άνοιγαν οι πόρτες της μετανάστευσης. Οι μετανάστες σαν πολίτες ειδικής κατηγορίας – που το βασικό τους χαρακτηριστικό ήταν ότι δεν είχαν λόγο – αποτέλεσαν τη μεγάλη πειθήνια μάζα που κίνησε τη παραγωγική τους μηχανή. Έτσι αυτό που έκανε η μετανάστευση είναι να στηρίζει στις υπάρχουσες

⁸Τα στοιχεία προέρχονται από το αποκαλυπτικό άρθρο: “Why the Self is Empty” Philip Gushman, *American Psychologist* 1990 Vol. 45, No. 5, σελ. 599-611

⁹Το λεγόμενο *λάϊφστάϊλ* (lifestyle).

¹⁰Ελεύθερη μεταφορά του όρου “Empty Self”.

“ανεπτυγμένες” βιομηχανικά χώρες τις κυβερνώσες ελίτ, ενώ ταυτόχρονα να αποτρέπει την ανάπτυξη ιδίων βιομηχανιών στις λεγόμενες “αναπτυσσόμενες” ή “υπανάπτυκτες” χώρες.

Από τη πρακτική των ΗΠΑ φαίνεται ότι είναι πολύ πιο εύκολο να κυβερνήσεις μία χώρα με ποικιλόμορφες μεταναστευτικές ομάδες παρά μία εθνικά ομοιογενή χώρα. Στις σημερινές συνθήκες της λεγόμενης “παγκοσμιοποίησης” οι κυβερνώντες σε όλα τα κράτη με εθνικά χαρακτηριστικά προωθούν το μεταναστευτικό μοντέλο. Αυτό με τη σειρά του δημιουργεί τοπικές αντιδράσεις και ογκώνει ρεύματα διαίρεσης της κοινωνίας.

Υποτίθεται ότι οι κυβερνώντες “καταπολεμούν τον ρατσισμό” και έχουν στήσει ολόκληρους μηχανισμούς “αντιρατσιστικής” προπαγάνδας με χρήματα των ιδίων των φορολογουμένων πολιτών. Στη πράξη τον ενισχύουν γιατί και οι ίδιοι είναι ρατσιστές: Γιατί δεν είναι ρατσισμός να πιστεύεις ότι κάποιοι συμπολίτες σου είναι απλά ψηφοφόροι και ανάξιοι να θεσπίσουν τους νόμους της πολιτείας;

Οι Ελληνικές “Ιδιομορφίες”.

Το Αθηνοκεντρικό Κράτος.

Μιλάνε οι πολιτικοί ηγέτες–εκπρόσωποι της άρχουσας ελίτ για τη λεγόμενη υπογεννητικότητα της Ελλάδας και φυσικά ποτέ δεν μιλάνε για τις συγκεκριμένες αιτίες της. Όταν προωθείται ένα μοντέλο εξατομικευμένης υπερκατανάλωσης, μαζικής δουλείας των πολιτών στις Τράπεζες από την υπερχρέωση και ένα ρεύμα φοβερής αστυφιλίας σε μία ή δύο πόλεις της Ελλάδας, αυτό δεν μπορεί να μην αποτελεί παράγοντα της υπογεννητικότητας. Η μετεμφυλιακή οικονομικοπολιτική ανάπτυξη βασίστηκε στους παρακάτω άξονες όσον αφορά τη διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού της χώρας:

1. Στην εξαγωγή μεταναστών.
2. Στην εσωτερική μετανάστευση.
3. Στους ρουσφετολογικούς διορισμούς στον δημόσιο τομέα.

Όλες οι παραπάνω μέθοδοι ήταν αποτελεσματικές για την επιτυχή συνέχιση της νομής της εξουσίας που προέκυψε μετά το τέλος της Κατοχής και του Εμφυλίου. Με τη πλήρη εγκατάλειψη οποιουδήποτε σχεδιασμού περιφερειακής ανάπτυξης, γιγαντώθηκε πληθυσμιακά το λεκανοπέδιο Αττικής, το οποίο αποτέλεσε και αποτελεί σήμερα το κέντρο όλων των οικονομικών, κοινωνικών, πολιτισμικών και πολιτικών εξελίξεων της χώρας.

Η συσσώρευση τόσο πληθυσμού σε τόσο περιορισμένο χώρο, και οι λύσεις που δόθηκαν για την διευθέτηση αυτού του προβλήματος, οδήγησε στην αισθητική απαξίωση του χώρου της Αττικής. Η αισθητική της Αθήνας και των μικρότερων μεγαλουπόλεων, δείχνει το αποκρουστικό πρόσωπο της άρχουσας νοοτροπίας και της συννενοχής μέρους των αρχόμενων.

Οι ρουσφετολογικές προσλήψεις στο δημόσιο τομέα διέφθειραν μεγάλο μέρος του αγροτικού πληθυσμού που μετανάστευσε στις πόλεις. Μέσα από ένα πλέγμα αμοιβαίας συννενοχής οι κυβερνώντες διαχειρίστηκαν την εξουσία χωρίς

ιδιαίτερα προβλήματα το δεύτερο μισό του αιώνα που μας πέρασε. Το ότι αυτή η αναξιοκρατία μας οδήγησε στη σημερινή κατάσταση, μόλις τώρα γίνεται φανερό.

Από Χώρα Εξαγωγής, σε Χώρα Εισαγωγής Μεταναστών.

Κατ' αρχήν θα παρατηρήσω, ότι ο Ελληνικός λαός δεν ρωτήθηκε ποτέ για το αν θέλει ή όχι μετανάστες στη χώρα του. (Όπως φυσικά δεν ρωτήθηκε και στις δεκαετίες του 1950, 1960 για το αν ήθελε να είναι η χώρα μας “εξαγωγική” χώρα μεταναστών.)

Η πολιτική των μετεμφυλιοπολεμικών κυβερνήσεων στην Ελλάδα ήταν απλή: Μεγάλο μέρος των αγροτών, ξεριζώθηκε και στάλθηκε στις χώρες υποδοχής μεταναστών (ΗΠΑ, Καναδάς, Δ. Γερμανία, Αυστραλία) και ταυτόχρονα οι κυβερνώντες καρπώθηκαν αρκετά από τα εμβάσματά τους. Η Ελλάδα ήταν “ψωροκώσταινα” για τους κυβερνώντες γιατί έτσι τους βόλευε.

Στη σημερινή Ελλάδα η μεταναστευτική εργασία έχει πολλαπλές συνέπειες:

Αποτελέσει μιά πηγή μέσο πλουτισμού των λεγόμενων “μικρομεσαίων” εργοδοτών, συμπίεσε τις διεκδικήσεις των Ελλήνων εργατοτεχνιτών και διέφθειρε το εργασιακό ήθος των αγροτών.

Σε μιά επόμενη φάση, οι μετανάστες θα αποτελέσουν και αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης από τα κόμματα που εκπροσωπούν την άρχουσα ελίτ.¹¹

Ο Πολιτιστικός Πόλεμος στην Μεταπολεμική Ελλάδα.

Η άρχουσες μετεμφυλιοπολεμικές ελίτ της Ελλάδας, κατανόησαν ότι δεν μπορούν να σταθούν στην εξουσία μόνο μέσω της βίας ή και κάποιων παροχών σε στύλ ελεημοσύνης στους αρχόμενους. Ήξεραν πολύ καλά, ότι μέσα στις συνθήκες του κοινοβουλευτισμού, απαιτείται η *συναίνεση* των πολιτών προς το σύστημα. Ένας απαραίτητος όρος για τη συναίνεση αυτή είναι η παραδοχή πολιτιστικών προτύπων-στόχων στα οποία οι πολίτες θα πρέπει να στραφούν και να καταβάλουν προσπάθεια για την επίτευξή τους.

Οι “Ευρωλιγούρηδες”.¹²

Το Ελληνικό κράτος από την ίδρυσή του πάσχει από μιά βασική αντίθεση: Τη πολιτιστική διάσταση κυβερνώντων και κυβερνωμένων. Οι κυβερνώντες ήταν φορείς της λεγόμενης Ευρωπαϊκής κουλτούρας, για τον απλούστατο λόγο ήταν είτε ξένοι (π.χ. οι Βασιλείς) είτε πιστοί υπηρέτες τους.

Η πρόσδεση της Ελληνικής πολιτικής στις επιλογές των “μεγάλων δυνάμεων” θεωρήθηκε όρος για τη πραγμάτωση της εθνικής ολοκλήρωσης και είχε σαν κύριο εκφραστή της τον Ελ. Βενιζέλο. Αυτή η πολιτική με ένα διάστημα ασυνέχειας τον καιρό της Κατοχής, συνεχίζεται με συνέπεια μέχρι σήμερα. Αυτή η πολιτική πραγματικότητα που είναι αποτέλεσμα τόσο εσωτερικών όσο και διεθνών συσχετισμών δυνάμεων, είναι η γενεσιουργός αιτία της ύπαρξης της Ελληνικής ελίτ της πλατείας Κολωνακίου.

¹¹ Προάγγελος αυτού είναι οι καταγγελίες για τις λεγόμενες παράνομες “Ελληνοποιήσεις” μετά τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές.

¹² Όρος που εισήγαγε ο Κ. Ζουράρις.

Αυτοί οι συμπολίτες μας, έχοντας αλλοτριώσει την ελευθερία τους χάριν της καλοπέρασής τους, ζώντας από τη διαχείριση δανεικού χρήματος που φυσικά αυτοί δεν το πληρώνουν, ταυτίστηκαν πλήρως με τους χορηγούς τους. Σε αυτή την ελίτ, το αυτογενές Ελληνικό στοιχείο θεωρείται β' διαλογής, ενώ κάθε δυτικότερος νεωτερισμός έχει εξ' ορισμού την υπεροχή.

Οι Έλληνες θεωρούνται “καθυστερημένοι” πολιτιστικά και αυτοί είναι οι φορείς του “πολιτισμού”. Έτσι η δημοτική και η βυζαντινή μουσική είναι “επαρχιωτισμός”, “βλαχιά” ή “αναχρονισμός” ενώ η κάθε είδους δυτική μουσική είναι καλοδεχούμενη. Οι Ελληνικοί χοροί είναι και αυτοί εκτός μόδας, ακόμα και η Ελληνική γλώσσα.

Η “Γλωσσική Μεταρρύθμιση”.

Πιστεύω, ότι από μία μερίδα της κυβερνώσας ελίτ της Ελλάδας υπάρχει συστηματική προσπάθεια για τον εκλατινισμό της Ελληνικής γλώσσας.¹³

Η προσπάθεια πατάει στο πρόσφορο έδαφος της “γλωσσικής μεταρρύθμισης” που προώθησε με όλα τα μέσα που είχε στη διάθεσή του το εκδοτικό συγκρότημα του ΔΟΛ. Οι πιέσεις του ΔΟΛ καρποφόρησαν και αποκρυσταλλώθηκαν σε νομικό πλαίσιο επί κυβερνήσεως Πάλλη της ΝΔ στα τέλη της δεκαετίας του 1970. Η χωρίς καμμία διεξοδική επιστημονική και κοινωνική συζήτηση για το κατά πόσο ήταν αναγκαία αυτή η γλωσσική μεταρρύθμιση και πιά συγκεκριμένα η επιβολή του λεγόμενου “μονοτονικού” συστήματος μέσα από μία ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία, δείχνει ότι η όλη μεθόδευση είχε άλλους στόχους από αυτούς που υποτίθεται ότι θα εξυπηρετούσε.

Κατά την άποψή μου, η δημιουργία ενός τεχνητού εν πολλοίς φράγματος απέναντι στην αρχαία Ελληνική γλώσσα και στη σημερινή νεοελληνική γίνεται με στόχο την αποοικειοποίηση της Ελληνικής παράδοσης από τους σημερινούς Έλληνες. Μέσα στη “σούπα” της λεγόμενης Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, και της κυριαρχίας του σκουπιδοειδούς σαν πρότυπου πολίτη, χρειάζεται η αποστασιοποίηση των σύγχρονων Ελλήνων από τη παράδοσή τους για την εύκολη “αφομοίωσή” τους. Χρειάζεται να αποκρυβεί το γεγονός ότι περίπου το 25% των λέξεων των λατινογενών γλωσσών, είναι Ελληνικό και γιαυτό αφαιρούνται τα γλωσσικά σημάδια που δηλώνουν τη συνάφεια αυτή.¹⁴

Οι θαμώνες της πλατείας Κολωνακίου.

Αν κάποιος περάσει μία μέρα γύρω στο μεσημέρι από τη πλατεία Κολωνακίου, έχει πολύ μεγάλες πιθανότητες να συναντήσει στο περίπατό του, ένα μεγάλο μέρος της λεγόμενης “επώνυμης” κοινωνίας. Θα δει πως στον ίδιο περιορισμένο χώρο κινούνται και συναγελάζονται οι “επώνυμοι” της πολιτικής, της δημοσιογραφίας και του καλλιτεχνικού στερεώματος. Θα διαπιστώσει ότι όλοι αυτοί ζούν σχεδόν

¹³ Αυτή η προσπάθεια ξεκίνησε μεσούντος του “σοσιαλιστικού” ΠΑΣΟΚ από τα λεγόμενα “λάιφστάιλ” περιοδικά που εκδότες τους ήταν φορείς από το χώρο του και με χρηματοδότηση από αμφιλεγόμενες πηγές.

¹⁴ Κλασικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της *δασείας* η οποία δεν υπάρχει στο μονοτονικό. Έτσι λέξεις της αγγλικής όπως *heroic* (ήρωϊκός) εμφανίζονται στους νεώτερες γενιές των Ελλήνων σαν τελείως άσχετες με την Ελληνική γλώσσα.

με τόν ίδιο τρόπο και παρ' όλες τις δήθεν "διαφορές" τους έχουν άριστες σχέσεις μεταξύ τους. Δεν είναι καθόλου τυχαίο. Όλοι αυτοί μαζί με τους άλλους του λεγόμενου "επιχειρηματικού" κόσμου συναποτελούν την ομάδα που ελέγχει τις διάφορες κορυφές των ιεραρχικών πυραμίδων της κοινωνίας μας.

Δεν είναι τυχαία η επιλογή τους να θεωρούν σαν ζωτικό τους χώρο το Κολωνάκι. Είναι το μέρος όπου εκεί ανδρώθηκε η μετεμφυλιοπολεμική άρχουσα ελίτ της Ελλάδας. Οι σημερινοί θαμώνες της, είναι η επίγονοι των διαχειριστών της "βοήθειας" του σχεδίου Μάρσαλ το 1947-1952, οι αβανταδόροι της αντιπαροχής στις δεκαετίες 1960-1970, και οι διαχειριστές των "κοινοτικών" πακέτων στις δεκαετίες 1980-1990.

Η Ελληνική Έκδοση του Σκουπιδοειδούς.

Στην Ελλάδα ο μηχανισμός της καταναλωτικής προπαγάνδας ήρθε σχετικά αργά. Συνοδεύτηκε με την ανάπτυξη της τηλεόρασης μετά τη μεταπολίτευση και "έπιασε" το επίπεδο των αντίστοιχων δυτικών κοινωνιών με την άνθιση των ιδιωτικών καναλιών τη δεκαετία του 1990.

Επειδή στη χώρα μας έχουμε να κάνουμε με σχετικά ομοιογενή εθνικά κοινωνία, το έργο των προπαγανδιστών της κατανάλωσης ήταν διπλό: Έπρεπε πρώτα να παρακάμψουν το πρόβλημα της ιστορικής συλλογικής μνήμης. Η ιστορική συλλογική μνήμη που αποτυπώνεται ακόμα και στις διατροφικές συνήθειες ενός λαού, αποτελεί εμπόδιο για την κατανάλωση προϊόντων δυτικής έμπνευσης. Κατά δεύτερο λόγο θα πρέπει να μεταστρέψουν την αποταμιευτική τάση των Ελλήνων σε καταναλωτική.¹⁵

Και στην Ελλάδα, όπως στις ΗΠΑ, τα ΜΜΕ έπαιξαν το ρόλο τους στη δημιουργία του εγχώριου σκουπιδοειδούς. Εξαπολύοντας ένα άνευ προηγουμένου πολιτιστικό πόλεμο εναντίον της Ελληνικής λαϊκής κουλτούρας, προσπάθησαν να πείσουν τους πολίτες ότι τα πολιτιστικά προϊόντα της Δύσης ήταν "ανώτερα" των Ελληνικών. Αυτό βέβαια συνδυάστηκε και με τον εσωτερικό κοινωνικό αγώνα εξουσίας στην Ελλάδα.

Ο Ελληνικός Ραγιαδισμός.

Οι αγρότες που ήρθαν στα αστικά κέντρα, θεωρήθηκαν *επαρχιώτες, βλάχοι*, "απολίτιστοι" χωρίς "τρόπους". Οι ίδιοι νοιώθοντας τη καταγωγή τους σαν μειονεξία προσπάθησαν έντονα να "προσαρμοστούν" και να "μοιάσουν" στους "πολιτισμένους" των πόλεων. Αυτό προκάλεσε μία φοβερή κρίση ταυτότητας στην Ελληνική κοινωνία, η οποία μόλις τώρα αρχίζει να ξεπερνιέται.

Η Αθηναϊκή κοινωνία θεωρήθηκε ότι ήταν "ανώτερη" από την "επαρχιώτικη" και κύριο επιχείρημα για κάτι τέτοιο ήταν η ανωνυμία που προσέφερε η μεγαλούπολη. Οι ασφυκτικές κοινωνικές συνθήκες που δημιουργήθηκαν μετά τον εμφύλιο πόλεμο στην επαρχιωτική Ελλάδα, όταν κατά βάση έπαψε να υπάρχει ελευθερία

¹⁵ Σύμφωνα με οικονομολογικά στοιχεία, στο τέλος της δεκαετίας του 1970, οι Έλληνες ήταν οι πρώτοι σε ατομικές καταθέσεις μεταξύ των Ευρωπαίων, ενώ οι κρατικοί τους προϋπολογισμοί ήταν πάντα ελλειμματικοί. Σήμερα, μετά τη ληστεία των περισσευμάτων των καταθέσεών τους μέσω του χρηματιστηρίου το 1999, νομίζω ότι έφτασαν στο επίπεδο των Ευρωπαίων συμπολιτών τους.

λόγου, σε συνδυασμό με την οικονομική δυσπραγία, οδήγησαν τους Έλληνες της επαρχίας σε μιά μαζική έξοδο είτε προς το εξωτερικό, είτε προς τη πόλη.

Αυτό το ρεύμα των εσωτερικών μεταναστών, στη πλειοψηφία του έγινε υποτελές στην Αθηναϊοκεντρική ελίτ μέσα από την οικονομική και πολιτιστική του υποτέλεια. Ταυτόχρονα αυτό τροφοδότησε με “κοινό” τους θαμώνες της πλατείας Κολωνακίου.

Οι Θέσεις.

Η πορεία προς την Άμεση Δημοκρατία είναι μιά κοινωνική ανάγκη των καιρών μας. Δεν σημαίνει ότι είναι αναπόφευκτη η εγκαθίδρυσή της, αλλά η γνώμη μου είναι ότι ο κάθε άνθρωπος–πολίτης αυθόρμητα τείνει προς αυτήν.

Τα εμπόδια που μπαίνουν στη πορεία της πραγμάτωσής της είναι αυτή τη εποχή καθαρά πολιτιστικά. Γίνεται συστηματική προσπάθεια για να πεισθούν οι πολίτες ότι δεν είναι ικανοί να νομοθετήσουν. Επιστρατεύονται για το λόγο αυτό ακόμα και ψευδοεπιστημονικές ερμηνείες περί διανοητικής ικανότητας.

Το βασικό πρόβλημα είναι ότι δεν έχει ακόμα τοποθετηθεί στο κοινωνικό σύνολο κάποιο συνεκτικό πρόγραμμά της. Θα αποπειραθώ μιά ερμηνεία: Υπάρχει φόβος τόσο από πλευράς εξουσίας, όσο και από πλευρά εξουσιαζόμενων. Όταν οι φόβοι αυτοί ξεπεραστούν, τότε θα έχουμε κάνει ένα βήμα προς τη προσέγγισή της.

Οι Βάσεις της Άμεσης Δημοκρατίας.

Βασικό δομικό στοιχείο της Άμεσης Δημοκρατίας είναι η αναγνώριση από το σύνολο των πολιτών μιας κοινωνίας της ανθρώπινης ζωής σαν υπέρτατης αξίας και της αντίληψης ότι οι οποιεσδήποτε διαφορές ατόμων ή κοινωνικών ομάδων θα επιλύονται μέσω του λόγου κατά τέτοιο τρόπο ώστε η οποιαδήποτε ρύθμιση τέτοιων διαφορών δεν θα περιορίζει την ελευθερία της έκφρασης οποιουδήποτε πολίτη.

Όμως οποιοσδήποτε λόγος ή διάλογος δεν θα έχει νόημα, αν δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις διεξαγωγής του κάτω από συνθήκες ίσης πρόσβασης στις πηγές πληροφόρησης και γνώσης που υπάρχουν και έχουν αναπτυχθεί μέχρι σήμερα. Η γνώμη που σχηματίζει ο καθένας για κάποιο ζήτημα εξαρτάται κύρια από τη προσωπική του συναισθηματική (ή αλλιώς ψυχική) κατάσταση και από την ενασχόλησή του (δηλ. τη προσπάθεια κατανόησης) με αυτό. Μέρος της ενασχόλησής του είναι μελέτη των δεδομένων γύρω από το ζήτημα. Αν τα δεδομένα είναι ελλιπή –ή χειρότερα– χαλκευμένα, τότε και η άποψη που θα σχηματίσει κάποιος θα είναι αντίστοιχη.

Διεκδίκηση και Άσκηση της Ελευθερίας της Έκφρασης.

Όταν ενεργοποιηθούμε σαν πολίτες και αρχίσουμε να συνδιαλεγόμαστε για κάθε θέμα που μας αφορά, τότε πολλά πράγματα θα αρχίσουν να “κινούνται”. Πεποιθήσεις μας που τις θεωρούσαμε οριστικές μπορεί να αρχίσουν να κλονίζονται ή

να τροποποιούνται. Η επικοινωνία και ο διάλογος είναι η αρχή της πορείας προς την πολιτεία που θα μπορεί να εκφράσει το “κοινό καλό”.

Η καθολική εξάσκηση της ελευθερίας της έκφρασης είναι προϋπόθεση για το “κοινό καλό”. Επομένως δεν είναι δυνατόν να εργάζονται για το κοινό καλό όσοι προωθούν ή συντηρούν την υπάρχουσα κατάσταση της βουβαμάρας των πολλών σε όφελος των “επωνύμων”.

Η καθολική εξάσκηση της ελευθερίας της έκφρασης από όλη τη κοινωνία, σηματοδοτεί και την αρχή της κατάρρευσης των σημερινών συστημάτων χειραγώγησης (με κύριο εκπρόσωπο τα σημερινά ΜΜΕ). Η διεκδίκηση αυτή συνεπάγεται τη δημιουργία μιας τεχνολογικής υποδομής στη χώρα όπου ο κάθε πολίτης θα μπορεί να έχει πρόσβαση και να τις χρησιμοποιήσει χωρίς κόστος. Επιπλέον συνεπάγεται και τη διάθεση κάποιου χρόνου για την ενασχόληση αυτή. Δεν είναι δυνατόν σε μία πολιτεία που προωθεί το “κοινό καλό” να υπάρχουν πολίτες οι οποίοι διαθέτουν όλο του χρόνου τους στα “κοινά” και άλλοι οι οποίοι δεν διανοούνται καν να ασχοληθούν λόγω εντόνων προβλημάτων επιβίωσης.

Η ενασχόληση με τα “κοινά” δεν είναι υπόθεση επαγγελματιών όπως τεχνηέντως διαχέουν σε όλους τους τόνους οι σύγχρονοι ιεραπόστολοι του σκουπίδι-δούς, οι οποίοι ευαγγελίζονται αυτή τη λογική σαν να προωθούν νέα εμπορεύματα στην αγορά. Είναι υπόθεση και καθήκον όλων των πολιτών.

Πλήρης Δημοσιότητα όλων των Κρατικών Δεδομένων.

Η πολιτεία συναλλάσσεται με τους πολίτες της. Οι πολίτες χρηματοδοτούν τη πολιτεία και καταθέτουν σε αυτή διάφορα δεδομένα των δραστηριοτήτων τους. Δεν νοείται πολιτεία που υποτίθεται ότι προωθεί το “κοινό καλό” να έχει δεδομένα πολιτών της που να είναι αδιαφανή για τους υπόλοιπους.

Η διεκδίκηση της άμεσης πρόσβασης όλων των πολιτών σε όλα τα δεδομένα που οι πολίτες καταθέτουν στο κράτος, είναι αναγκαία προϋπόθεση για τη λειτουργία του διαλόγου σαν μέσου επίλυσης των διαφορών. Δεν υπάρχουν “ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα” όταν αυτά κατατίθενται στο κράτος.

Η υλοποίηση των μηχανισμών για τη καθολική πρόσβαση όλων των πολιτών στα δεδομένα που οι πολίτες καταθέτουν, είναι άμεσα εφικτή σήμερα εξ’ αιτίας των τεχνολογικών προόδων στο τομέα των επικοινωνιών και της πληροφορικής. Το ότι δεν γίνεται κάτι τέτοιο, είναι καθαρά θέμα πολιτικής. Δεν θέλουν οι κυβερνώσες ελίτ να έχουν όλοι οι πολίτες μπροστά τους όλα τα δεδομένα που αυτοί έχουν γιατί έτσι μόνο –πιστεύουν– ότι μπορούν να χειραγωγήσουν τους πολίτες υπό την εξουσία τους.

Η καθολική πρόσβαση σε όλα τα κρατικά δεδομένα, θα έχει σαν αποτέλεσμα τη πάταξη της φοροδιαφυγής, και της ρουσφετολογίας. Όταν όλα είναι δημόσια, και ο έλεγχος μπορεί να γίνει από τον κάθε πολίτη, τότε δεν χρειάζονται ειδικές υπηρεσίες ελέγχου του κράτους για τη “πάταξη της διαφθοράς”. Η διαφθορά συμβαδίζει με την αδιαφάνεια και την έλλειψη κοινωνικού ελέγχου.

Αιρετή Νομοθετική Εξουσία με Εισηγητικό Ρόλο.

Πυρήνας κάθε πολιτείας είναι οι νόμοι της. Οι νόμοι είναι ανθρώπινα κατασκευάσματα και υπόκεινται στις αλλαγές της εκάστοτε κοινωνίας. Η πολιτεία που έχει σαν στόχο της το “κοινό καλό”, προωθεί μέσω των νόμων τις αντιλήψεις της. Επομένως και οι νόμοι μιας τέτοιας πολιτείας θα πρέπει να δημιουργούνται από τους πολίτες της.

Η Νομοθετική εξουσία στην Άμεση Δημοκρατία, είναι οι ίδιοι οι πολίτες της. Θα υπάρχει Βουλή με αιρετούς εκπροσώπους των πολιτών με μοναδικό τους καθήκον τη δημιουργία σχεδίων νόμων τους οποίους θα εισηγούνται προς τους πολίτες. Οι πολίτες θα τους επικυρώνουν ή θα τους απορρίπτουν με δημοψηφίσματα. Επίσης αν ένα σύνολο πολιτών – που θα είναι αριθμητικά μικρότερο του 50% – έχει κάποιο σχέδιο νόμο να εισηγηθεί, θα μπορεί να το κάνει.

Η Εκτελεστική εξουσία (κυβέρνηση) θα είναι και αυτή αιρετή με ορισμένη χρονική θητεία. Τα μέλη της θα παίζουν το ρόλο διαχειριστή των οργανισμών της πολιτείας όπως αυτοί ορίζονται από τη Νομοθεσία.

Η μετατροπή της Βουλής από όργανο δημιουργίας και ψήφισης των νόμων σε όργανο εισηγητικό των νόμων προς τους πολίτες, σηματοδοτεί μια ποιοτική στροφή στην ιστορία των πολιτικών συστημάτων. Θα εκλείψουν από το σώμα αυτό οι ιδιοτελείς βουλευτές και οι υπόγειοι κομματικοί μηχανισμοί εξουσίας, μιας και τη τελική απόφαση για κάθε νόμο θα την έχουν οι πολίτες. Οι βουλευτές οι οποίοι θα επιλεγούν σε αυτή τη Βουλή, είναι περισσότερο πιθανό να εργασθούν για το “κοινό καλό” απ’ ό,τι οι σημερινοί οι οποίοι εξαρτούν τη θέση τους από τις ηγεσίες των κομμάτων και μερικοί –ακόμα χειρότερα– από μυστικά κέντρα κρατικής ή επιχειρηματικής εξουσίας.

Μιά τέτοια Βουλή ποτέ δεν θα μπορούσε να ψηφίσει νόμους για τις αποζημιώσεις των μελών της ή ακόμα χειρότερα για τη συνταξιοδότησή τους. Μιά τέτοια Βουλή δεν θα είχε ποτέ ψηφίσει νόμους όπως αυτούς για τη νομιμοποίηση των αυθαιρέτων, τη διαγραφή χρεών ποδοσφαιρικών ομάδων, ή ακόμα την αυθαίρετη επιβολή του μονοτονικού συστήματος.

Όπως και στο θέμα της καθολικότητας στη πρόσβαση των κρατικών δεδομένων, η υλοποίηση αυτού του πολιτικού συστήματος είναι άμεσα εφικτή σήμερα. Δημοψηφίσματα για τους νόμους μπορούν να διεξάγονται σχεδόν κάθε μέρα μέσα από τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές και με ασφαλή τρόπο.

Η Πορεία προς την Άμεση Δημοκρατία.

Τοποθέτηση των Αρχών της Άμεσης Δημοκρατίας στους Πολίτες.

Η Άμεση Δημοκρατία έχει σαν δομικό της στοιχείο τη διαδικασία του λόγου για την επίλυση των διαφορών (ατομικών ή κοινωνικών). Επομένως δεν μπορεί να επιβληθεί παρά μόνο μέσα από αυτό το κανάλι: του διαλόγου. Σαν πρώτο βήμα είναι η τοποθέτηση ενός στοιχειώδους καταστατικού χάρτη στο σύνολο των πολιτών. Σήμερα υπάρχει επιλεκτική άγνοια και συσκότιση γύρω από το θέμα της δημοκρατικής διακυβέρνησης. Αγνοείται – όχι τυχαία – η ετυμολογία της λέξης *δημοκρατία* και η ιστορική της καταγωγή, και συγχέεται – σκόπιμα – με το κοινοβουλευτικό καθεστώς. Χρειάζεται πρώτα από όλα να ακουστεί αυτή η

άποψη, η οποία επιμελώς θάβεται και διαστρεβλώνεται από αυτούς που νέμονται την εξουσία.

Πολιτικό Κίνημα με στόχο τη Συνταγματική Αλλαγή.

Χρειάζεται επομένως η δημιουργία ενός κινήματος πολιτών, που θα λειτουργεί με τις αρχές της Άμεσης Δημοκρατίας, και θα προωθήσει τις διαδικασίες της ώστε να ενσωματωθούν στο καταστατικό χάρτη της χώρας. Μιλάμε λοιπόν για ένα κίνημα το οποίο βάζει συνταγματικό θέμα. Αυτό το κίνημα αν οργανωθεί μέσα στα πλαίσια του κοινοβουλευτικού συστήματος, θα έχει σαν μοναδικό του στόχο να αποκτήσει τη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ώστε μέσα από διαδοχικά δημοψηφίσματα, να τροποποιήσει το σύνταγμα της χώρας σύμφωνα με τις αρχές της Άμεσης Δημοκρατίας.

Πολιτιστική Επίθεση ενάντια στο Σκουπιδοειδές.

Η κυριαρχία του σκουπιδοειδούς σαν μοντέλου ζωής στις μέρες μας, έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τον Πολίτη της Άμεσης Δημοκρατίας. Οι πολίτες που θέλουν να γίνουν Πολίτες υπεύθυνοι των τυχών τους, θα πρέπει να επανεκτιμήσουν τη στάση τους απέναντι στο τρόπο ζωής που λανσάρεται από τα ΜΜΕ, τα κουτσομπολίστικα περιοδικά και τον κιτρινίζοντα τύπο. Μπορούν εύκολα να αντιστρέψουν το πολιτιστικό κλίμα με την καθολική εξάσκηση της ελευθερίας της έκφρασης καθώς και με τη άμεση διαφάνεια στις πηγές χρηματοδότησής τους.

Η μάχη ενάντια στο σκουπιδοειδές, θα είναι νικηφόρα, μόνον όταν οι πολίτες αρχίσουν να διαλέγονται και να δημιουργούν δικά τους πράγματα.

Μελέτη της Ελληνικής Ιστορίας και της Πολιτιστικής Κληρονομιάς.

Εμείς οι Έλληνες, έχουμε μιά ιστορική τύχη – λόγω κληρονομιάς – να διαθέτουμε ένα απίστευτα μεγάλο σε όγκο και ποικιλία ιστορικό, φιλοσοφικό, και πολιτιστικό πλούτο.

Οι ευρωλιγούρηδες και τα σκουπιδοειδή της πλατείας Κολωνακίου, προσπάθησαν, και σε κάποιο βαθμό το κατάφεραν, να πείσουν πολλούς συμπολίτες μας ότι αυτή η κληρονομιά είναι άχρηστη. Όσοι αισθανόμαστε το αντίθετο, καλούμαστε να τη μελετήσουμε και να την αξιοποιήσουμε.

Όπως τα δένδρα που ριζώνουν όλο και ποιά βαθείά με στόχο να σηκωθούν ψηλότερα, έτσι και οι σύγχρονοι Έλληνες πολίτες καλούνται να μελετήσουν την ιστορία τους και τη πολιτιστική τους κληρονομιά για να δημιουργήσουν κάτι καλλίτερο.